

Ve středu byl zásobovací a tak trochu odpočívací den.

Takže se ohaříci to odpolko pilně hlemejšdili po zahradě, kde my jsme si po práci a uklizení nákupu na chvíli sedli na zápraží. Kde jsme zároveň i s ohařiskama blbli s nově zakoupenejma lítacíma talířema. Oba jsou z nich nadšení, Tali výrazně a bohužel, bohužel se mi nepodařilo zachytit moment, kdy měla talíř, který je tvárný, měkký a ohebný, narvanej v kušně přeloženej napůl a vypadala jak čokl s kachním zobákekm. Tak trochu Kačer Donald ☐
☐

Pak šel Brtník na stavbu a já do kuchně začít vařit. Když už to bylo ve stádiu, že si to může na plotně žít vlastním životem, řekla jsem si, že vytáhnu ohařiska v podvečer na chvíli na louku. A uděláme si to klikrově cvičební.

Páč to už jsme dloouho nedělali, že by byl klikr v akci. A dobře jsem to vymyslela. Pro ohaříky to byla vítaná změna a kupodivu i madáme Flekatá se u toho bavila. Nejen ona ovšem. Neb se k nám s nadšením připojil i Mouses ☐ . Je na zvuk klikru zvyklý a tak se hned přihrnul jako velká voda. Což mě, pochopitelně, velmi příjemně překvapilo.

A tak jsem tam měla tři pilný studentíky. Aby taky ne..... ledvinka v sobě ukrývala na malý kousíčky nakrájenou tenkou kůži z šunky (výborná to záležitost, kterou jsem objevila před časem u nás v řeznictví, stojí to asi deset káčes, taková plachta smotaná do roličky) .

Mourísek to měl značně jednoduchý to cvičeníčko. Procvičovali jsme přivolání a sedni na gesto vztyčenýho ukazováčku. Šlo mu to velevýborně, ouplně jako vofčák na cvičáku ☐ ☐ . Taliprtce se zase podařilo konečně pochápnout, že když projde mýma rozkročenýma nohama tam, chce se po ní, aby se taky tou samou cestou vrátila. Dopusud mě pak vždycky prostě oběhla, unešená z toho, jakou to vykonala složitou záležitost ☐ . Tentokrát se nějakým sasrakem podařilo dopravit do její mozkovny informaci o tom, aby se otočila a šupajdila zpátky zase mezi rozkročenýma nohama. Ooojééé to bylo radosti. Na obou stranách pochopitelně. Ona je evidentně pes, kterému v některých případech značně prospěje, když nějakou věc, která nám nejde, dáme na chvíli k ledu a po čase se k ní vrátíme. Má tak pravděpodobně čas si to v mozkovně schroustat a poté už se jí to líp pochňápné.

S Rumouškem jsme to sekali jak dva profíci, od základní poslušnosti, přes různý blbinky,

jako slalomování, zastřelování, dotýkání se ve výskoku až k pochodu mezi nohama, jak to dělá malina ☐ Klikr by tady pochopitelně nebyl vůbec zapotřebí, protože cviky umí, ale..... vím, že pokud při cvičení sem tam ten klikr vytáhnu i u věcí, který zná a dělá běžně, má z toho prostě naprosto dětinskou radost. Stejně to měl i Ešus. Ten měl klikr tak rád, že ho i běžně třeba na chalupě vytáhnul z kapsy tašky za šňůrku a přinesl mi ho s tím, že "Už je čas, pane profesore!" ☐ ☐

Bylo to moc bezva a myslím, že jsme zase projíždějícím sousedům, ať už v autech, na traktoru, nebo v autobusu událi interesantní divadlo se dvěma cvičícíma ohařema a jednou cvičící kočkou. Tráva je čerstvě posekaná, takže nás mňoukavej cvičenej je dobře vidět. Když jsme šli dom, vzpomněla jsem si, jak jsme v Praze hrávali - "Gdooo bude první nahoře??" (myšleno na podestě u vchodových dveří) a tak jsem zavolala "Gdooo bude první u branky?" a čekala co to udělá. Udělalo to přesně to, co mělo. Ohařiska vypálili a já zas byla poslední. Vlastně ne, poslední byl Mouses, kterej nechápal, kam najednou tak prcháme a vzal to přes zídku. Takže sice byl uvnitř první, ale u branky poslední ☐ ☐